

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 19170-11-24 בראשי נ' צרי

לפני כבוד השופט יונה אטדגי

המערערת:

עו"ד כנרת בראשי
ע"י ב"כ עו"ד אלי פרי

נגד

המשיב:

עו"ד יריב צרי
ע"י ב"כ עוה"ד רצון דרחי ושרון בן שפר

פסק דין

1. ערעור על פסק דינו של בית המשפט בתל-אביב-יפו (כב' השופט דן סעדון, ת.א 58381-10-21), שקיבל את תביעת המשיב נגד המערערת לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן – "חוק איסור לשון הרע" / "החוק") בגין שלושה פרסומי לשון הרע, וחייב את המערערת בתשלום פיצוי כספי בסך 85,000 ₪ והוצאות משפט בסך 15,000 ₪ וכן הורה על מחיקת הפרסומים בחשבונותיה ברשתות החברתיות (להלן – "פסק הדין").

התביעה

2. המשיב היה בזמן הרלבנטי לתביעה, חודש יולי 2020, פרקליט ותיק בפרקליטות מחוז הדרום. המערערת היא עורכת-דין ופעילה באמצעי התקשורת והרשתות החברתיות.

3. הרקע לפרסומים היה עניינו של נאשם, שהוגש נגדו כתב אישום בבית המשפט המחוזי בבאר-שבע בגין מעשה מגונה בנכדתו.

בעקבות הסדר טיעון, במסגרתו הנאשם הודה בכתב האישום, הוא הורשע, נשלח לקבלת תסקיר מבחן ונקבע דיון לקביעת העונש.

לדיון זה לא יכלה להתניצב הפרקליטה שטיפלה באותו התיק והמשיב התבקש להחליפה. לקראת הדיון נערכה ישיבה בהשתתפות המשיב, המתמחה שלו והמתמחה של הפרקליטה (להלן – "המתמחים").

דברים שאמר המשיב בפני המתמחים במהלך ישיבה זו היו נושא הפרסומים הבאים, שיכוננו להלן כפי שכוננו בפסק-הדין: "הפרסום בפייסבוק", "הפרסום ברדיו" ו"הפרסום בטוויטר".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 19170-11-24 בראשי נ' צרי

4. הפרסום הראשון נעשה ביום 20.7.2020 בחשבון הפייסבוק של המערערת כדלהלן:
"בתפ"ח (תיק פשע חמור) שהתנהל בדלתיים סגורות התבטא עו"ד יריב צרי מהפרקליטות בשיחות פנימיות כך: "אז מה אתם מגישים כתב אישום נגד כל סבא שמושיב על הברכיים את הנכדה שלו? אז מה אם עמד לו". כך נשלחה ילדה, קרבן עבירה, חפזת ראש ועו"ד צרי ימשיך לייצג את המדינה בתיקי עבירות מין.
תגובת הפרקליטות: ראשית יצוין כי מדובר בתיק עבירות מין שהתנהל בדלתיים סגורות ויש להצר על פרסום תרשומות פנימיות מתוך תיק חסוי. לגופו של עניין מדובר בדברים שהוצאו מהקשרם, אשר נאמרו ברצף אחר ממה שהוצג בפנייה, במהלך ניתוח ראיות קיימות בתיק עם מתמחים והדבר עולה גם מהתרשומת של מי שנכח והיה מעורב באותה שיחה. בכל מקרה נעשה בירור והלקחים מהאירוע הועברו לנוגעים בדבר".
5. הפרסום השני היה דברים שאמרה המערערת ביום 24.7.2020 במהלך ריאיון שנערך עמה ושודר בגלי צה"ל.
קטע הריאיון נושא התביעה היה כדלקמן:
"אמירה פדופילית כזו על ידי פרקליט לא יכולה לצאת מהקשרה. אותו אדם לא יכול לעסוק בתיקי עבירות מין עד שהוא לא יעבור בדיקה אם אין בהתנהלותו בעיה פדופילית כזו או אחרת או שמא הוא לא מבין איך מתנהלים בעבירות מין".
6. הפרסום השלישי נעשה ביום 24.12.2020 בחשבון הטוויטר (כשמו אז) של המערערת, כדלקמן:
"אלון אלטמן פרקליט מחוז הדרום ממנה את יריב צרי לעמוד בראש צוות. צרי זה הפרקליט שבתיק עבירות מין טען " אז מה אתם מגישים כתב אישום נגד כל סבא שמושיב על הברכיים את הנכדה שלו? אז מה אם עמד לו". אבל כשפרקליט המדינה מדבר באופן דומה מה נשאר לנו לצפות. פרשת "פרקליטות בושה".
ל"ציוץ" צורף מייל שנשלח על ידי פרקליט מחוז דרום ולצדו המלים "מי שרוצה להביע את התנגדותה המייל של פרקליט המחוז כולל מספר הטלפון בגוף המייל. תודה".
7. המשיב לא הכחיש את האמירה שיוחסה לו בפרסום בפייסבוק, אך טען כי היא הוצאה מהקשרה באופן המעוות את תוכנה, משום שהדברים נאמרו "תוך שיחה מקצועית בינו למתמחים", וכי הפרסום נעשו באופן מגמתני וחסר תום-לב, ולראיה לכך המשך הפרסום, לפיו הילדה נפגעת העבירה "נשלחה חפזת ראש".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 19170-11-24 בראשי נ' צרי

ביחס לפרסום ברדיו טען המשיב כי השומע מבין מתוכו כי המערערת מייחסת לו פדופיליה שמונעת ממנו לטפל בחוקים של עבירות מין, ולמרות שפרסום זה אינו נוקב בשמו, ברור מתוכו כי הכוונה בו היא אליו.

ביחס לפרסום בטוויטר נטען שהפרסום עורך אנלוגיה מופרכת בין אמירתו לבין ההתבטאויות בעלות האופי המיני שיוחסו לפרקליט המדינה והכוונה לפגוע מוכחת מתוך "ההזמנה" בפרסום להביע התנגדות לקידומו המקצועי.

8. המערערת טענה כי קמה לה הגנת תום הלב לפי סעיף 15 לחוק ביחס לכל הפרסומים, וכן הגנת אמת הפרסום לפי סעיף 14 לחוק ביחס לאמירה שיוחסה לו בפייסבוק (וחזרה ונשתנה בטוויטר), וביחס לפרסום ברדיו נטען כי שמו של המשיב לא מוזכר בו והוא בגדר הבעת דעה על התנהגות המשיב בתפקיד ציבורי, לפי סעיף 15(4) לחוק.

פסק הדין

9. תחילה קבע בית המשפט כי כל הפרסומים הם, על פי תכנם, "לשון הרע" לפי סעיף 1 לחוק. המערערת לא חלקה על כך בדיון בערעור (עמ' 1 לפרו'), ולכן לא ארחיב בכך.

10. ביחס לפרסום ברדיו, דחה בית המשפט את טענת המערערת, לפיה לא ניתן היה לזהות את המשיב מתוך הפרסום וקבע כי "מאזין סביר יכול היה להבין מלשון הפרסום המתייחסת לדברי הפרקליט, הנסיבות האופפות פרסום זה הכוללות תגובת פרקליטות לפי אמירת התובע הוצאה מהקשרה, כי התובע הוא אותו "פרקליט" שאמר "אמירה פדופילית" כאמור בפרסום בפייסבוק, אמירה אשר בניגוד לאמור בתגובת הפרקליטות איננה יכולה לצאת מהקשרה (לשיטת הנתבעת)".

11. למרות שהצדדים לא טענו בעניין זה, קבע בית המשפט, כי שלושת הפרסומים הם פרסומים נפרדים לעניין פסיקת הפיצוי ללא הוכחת נזק, לפי סעיף 7א לחוק. כיוון שהצדדים לא טענו בעניין זה גם בערעור ובתשובה, לא ארחיב בכך.

12. בדונו בפרסום בפייסבוק, דחה בית המשפט קמא את טענתה העיקרית של המערערת ביחס לפרסום זה, טענת "אמת הפרסום".

בית המשפט חילק פרסום זה לשני חלקים: הראשון – אמירת המשיב, השני – התיאור, לפיו נפגעת העבירה נשלחה "חפוית ראש" בעוד שהמשיב המשיך לייצג את המדינה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 19170-11-24 בראשי נ' צרי

13. ביחס לחלק הראשון מסקנת בית המשפט הייתה (סעיף 32 לפסק הדין): "כ... כי הוכח ברמת ההוכחה הנדרשת כי אמירת התובע לא שיקפה עמדה אישית או מקצועית. מדובר באמירה שנאמרה במסגרת שיח עיוני דידקטי שקוים בינו למתמחים ששיקפה את עמדתו המקצועית של התובע ביחס לראיות הנדרשות לביסוס אחד מיסודות העבירה של ביצוע מעשה מגונה. נובעת מכך המסקנה כי "האמת" אותה התיימרה הנתבעת לפרסם נעדרה פרטים המשנים את הרושם המתקבל מן הפרסום באופן כזה שהגנת האמת בפרסום אינה יכולה לעמוד לה". ביחס לחלק השני קבע בית המשפט (בסעיף 33), כי לקביעה לפיה נפגעת העבירה נשלחה "חפזות ראש", "אין בסיס וממילא לא ניתן לקבוע כי באמת עסקינן".

14. בית המשפט הוסיף ודחה גם את הגנת תום הלב של המערערת לפי סעיף 15(2) לחוק ואת הטענה להגנה של עיתונאות אחראית (בהנחה שניתן להגדיר את המערערת כעיתונאית), משום שמצא שהיא לא עמדה באמות המידה הנדרשות לשם קביעת הגנה זו.

15. גם ביחס לפרסום בטוויטר נדחתה הגנת המערערת לתום לב ולעיתונאות אחראית, מטעמים דומים.

16. ביחס לפרסום ברדיו נקבע כי יש לסווג אותו כהבעת דעה ולא כדיווח עובדתי, אך לא עומדת לה הגנת תום הלב, משום שהבעת הדעה נוסחה "בלשון פסקנית, בוטה, מעליבה וגורפת".

17. בית המשפט דחה את דרישת המשיב לכפל פיצוי בגין "הכוונה לפגוע", לפי סעיף 7א(ג) לחוק. מאחר שהמשיב לא ערער על פסק הדין, לא ארחיב בכך.

18. כאמור, בית המשפט חייב את המערערת לשלם למשיב פיצוי כולל בסך 85,000 ₪, חייב אותה להסיר את הפרסומים מהפייסבוק והטוויטר וכן חייבה בתשלום הוצאות בסך 15,000 ₪.

הערעור

19. המערערת ערערה על דחיית כל הגנותיה ועל הפיצוי שנפסק לחובתה. הודעת הערעור חוזרת כמעט על כל הטענות שנטענו על ידה בדיון בבית המשפט קמא. בדיון הבהיר ב"כ המערערת, בתשובה לשאלת בית המשפט (עמ' 1 לפרו'): "הטענה המרכזית שלנו שמדובר באמת בפרסום גם בנוגע לפרסום הראשון והפרסום השלישי נובע מהפרסום הראשון", בהמשך (עמ' 2) הוסיף: "יש לנו טענה גם בקשר לאמת בפרסום וגם טענה לתום לב".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 19170-11-24 בראשי נ' צרי

20. בקשר לפרסום ברדיו שב וטען ב"כ המערערת כי שמו של המשיב לא הוזכר בו, אך הוסיף (עמ' 3): "עיקר הטענה בנוגע לפרסום ברדיו זה לא עניין הזיהוי אלא עניין של הבעת דעה".

21. המשיב תמך את טענותיו, גם בכתב התשובה וגם בדיון, בקביעותיו ומסקנותיו של בית המשפט קמא.

22. בסופו של הדיון נעשה ניסיון – שלא צלח – להביא את הצדדים להסכמות.

דיון והכרעה

23. לאחר שקראתי את כתבי הצדדים ושמעתי את טענותיהם, אני סבור שיש לקבל את הערעור ביחס לפרסומים בפייסבוק ובטוויטר, לדחות את הערעור ביחס לפרסום ברדיו ולהפחית באופן חלקי את הסכום שנפסק לחובת המערערת.

24. אפתח בפרסום בפייסבוק ובטוויטר.

סעיף 14 לחוק קובע: "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".

בענייננו אין חולק, כי ליבם של הפרסומים - אמירתו הבלתי מוכחשת של המשיב בשיחתו עם המתמחים – היה אמת, וכן לא ניתן לחלוק על כך, שלאור תפקידו הציבורי של המשיב והמסגרת בהם נאמרה אמירתו, היה בפרסום עניין ציבורי.

על אופייה והיקפה הרחב של הגנת אמת הפרסום כותב המלומד אורי שנהר, בספרו "דיני לשון הרע" (מהדורה שנייה, 2024) (להלן – "שנהר"), בהסתמך על הפסיקה הרבה בעניין זה המובאת שם (עמ' 393-394), כדלקמן: "בסעיף 14 לחוק אין כל התייחסות ליסוד נפשי כלשהו הנדרש לצורך החלת ההגנה על פרסום מסוים. מהשוואת נוסח סעיף 14 לנוסחו של סעיף 15 ניתן ללמוד כי הגנת אמת הפרסום תעמוד למפרסם גם אם לא עשה את הפרסום בתום לב. מלשון החוק עולה אפוא כי מפרסם ייחנה מהגנת סעיף 14 אם יצליח להוכיח במשפט את יסודותיה האובייקטיביים של ההגנה (אמיתות הפרסום ועניין ציבורי), ואם יצליח בכך, לא תהיה כל חשיבות למניעיו ולמטרותיו של המפרסם בעשותו את הפרסום, לכך שסבר או לא סבר כי הפרסום הוא אמת, לכך שנקט או לא נקט אמצעים סבירים כדי לברר אם הפרסום הוא אמת, ולמעשה גם לזהותו של המפרסם לא תהא כל חשיבות. גם הטענה כי התנהלות פסולה מצד המפרסם עשויה לשלול ממנו את הגנת סעיף 14 מכוח עקרונות ההשתק או המניעות נדחתה על ידי בית המשפט העליון, השופט גרוניס סיכם כללים אלו בציינו כי "הדגש במסגרת הגנת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 19170-11-24 בראשי נ' צרי

אמת הפרסום הוא לא על הדרך, אלא על התוצאה – פרסום המשקף את האמת כפי שהייתה במועד שבו נעשה הפרסום" ."

לאור זאת, אין להידרש לדעתי למניעה ולמטרותיה של המערערת בעשיית הפרסומים הללו (אין בכך כדי לרמוז שאלה לא היו רצויים) ודי בכך שהוכח שלב הפרסומים היה אמת כדי להקנות לה את הגנת סעיף 14 לחוק.

25. כן אינני סבור שאמירת המשיב המתוארת בפרסום בפייסבוק הוצאה מהקשרה. המערערת ציינה כי דברי המשיב נאמרו "בדלתיים סגורות" ו"בשיחות פנימיות", ובחלקו השני של הפרסום הובאה תגובת הפרקליטות במלואה. ככל שהפרקליטות הייתה מעוניינת בכך, היא יכלה להוסיף פרטים נוספים להבהרת האמירה. משלא עשתה כן (לא נטען להשמטה), סימן הוא שגם הפרקליטות סברה כי ניתן להסתפק בתגובתה.

26. המשפט, "**כך נשלחה ילדה, קרבן עבירה, חפוי ראש**", אין בו כדי לשלול הגנת אמת הפרסום ביחס לפרסום בפייסבוק.

לא נכתב כי המשיב הוא אשר שלח את הילדה "**חפוי ראש**" וגם לא ניתן להבין זאת כך. צירופו של משפט זה למשפט "**ועו"ד צרי ממשיך לייצג את המדינה בתיקי עבירות מין**" גורם לקורא הסביר להבין כי שני המשפטים הללו הם בגדר הבעת דעה ביקורתית של המערערת על התנהלותו של המשיב. ודוק: גם אם ניתן להגדיר את המשפטים הללו כמסקנות עובדתיות, אין בכך כדי להוציאם מגדר הבעת דעה (שנהר, עמ' 613-614, והפסיקה המובאת שם).

מאחר שחלק זה של הפרסום היה הבעת דעה של המערערת על התנהגות המשיב בתפקיד ציבורי או בקשר לעניין ציבורי, קמה למערערת הגנת תום הלב לפי סעיף 15(4) לחוק וחזקת תום הלב לפי סעיף 16(א).

אוסף, כי אינני סבור שהדיון בשאלה, האם הילדה אכן יצאה "**חפוי ראש**" לאחר אמירתו של המשיב, אם לאו (סעיף 33 לפסק הדין), היה נדרש. מדובר, למעשה, בדימוי של המערערת לאופן שבו אמירתו של המשיב פגעה לדעתה בנפגעת העבירה, גם אם אמירתו לא הגיעה לאוזניה בזמן אמת. מכל-מקום, אין לנתק משפט זה מהמשכו, שהיא ביקורתה של המערערת על כך שהמשיב "**יימשיך לייצג את המדינה בתיקי עבירות מין**". בין אם מסכימים לביקורת זו ובין אם לאו, לא ניתן לחלוק על הלגיטימיות של השמעתה.

27. גם ביחס לפרסום בטוויטר אני סבור, שלמערערת קמות ההגנות האמורות: אמת הפרסום (סעיף 14 לחוק) והגנת תום הלב (סעיף 15(4) לחוק).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 19170-11-24 בראשי נ' צרי

הגנת אמת הפרסום מתייחסת לכל הנתונים העובדתיים שצוינו בפרסום זה, ושאינם מוכחשים: כוונתו של פרקליט מחוז הדרום למנות את המשיב כראש צוות, דברים שפרקליט המדינה אמר על-פי פרסומים בתקשורת באותה עת וכמובן אמירתו של המשיב בפני המתמחים.

ההשוואה העולה מהפרסום בין דברי פרקליט המדינה לבין דברי המשיב והמילים "פרקליטות בוושה" הם בגדר הבעת דעה אישית של המערער, שניתן להסכים עימם וניתן שלא להסכים עימם, אך הם מוגנים בגדרו של סעיף 15(4) לחוק: הבעת דעתה של המערער על התנהגות המשיב בתפקידו הציבורי.

כמובן שגם "המלצתה" להביע את ההתנגדות למינוי שעמד על הפרק באמצעות מייל לפרקליט המדינה, הינה הבעת דעה, עמה ניתן להסכים וניתן שלא להסכים, אך אין ביוזמתה זו של המערער כדי להשמיט את הגנת הסעיף.

וכן אין בכך שלפרסום זה לא לוותה תגובת הפרקליטות כדי לפגום בהגנת הסעיף, לאחר שהתגובה כבר פורסמה בפרסום בפייסבוק וכשניכר שפרסום זה נועד לאלה שכבר הכירו את כל השתלשלות העניינים.

28. לא כן ביחס לפרסום ברדיו.

בעוד שהגנת המערערת ביחס לפרסום זה בבית המשפט קמא התרכזה בעיקר בשאלת זיהויו של המשיב עם הפרסום, בדיון בערעור הגנתה התרכזה בעיקר בהגנה של "הבעת דעה" (דברי ב"כ המערער, עמ' 3 לפרו', שורה 32).

בשאלת הזיהוי אדון בקצרה בהמשך ואפתח בשאלה, האם קמה למערערת הגנת סעיף 15(4) לחוק גם ביחס לשאלה זו?

29. תחילה יש להידרש לשאלת סיווגו של הפרסום, האם מדובר בפרסום עובדתי או שמדובר בהבעת דעה?

שנהר, עמ' 614-615: "השאלה אם פרסומים שונים "מהווים תאור עובדתי או שיש בהם משום הבעת דעתו גרידא של הכותב, איננה פשוטה". ההבחנה נעשית "על פי השכל הישר וכללי ההיגיון". ותוך כדי שימוש בכללי הפרשנות של פרסומי לשון הרע, כפי שאלה פותחו בפסיקה. בית המשפט יקבע כי פרסום הוא בגדר הבעת דעה אם זהו מובנו הטבעי והרגיל של הפרסום, כפי שאדם רגיל היה מבין אותו, או במילים אחרות, פרסום יוגדר כהבעת דעה אם יהיה כזה שהאדם הסביר יבין את האמור בו כדעתו של המפרסם ולא כהצגת עובדות מצידו. ההבחנה בין עובדה לדעה תיעשה על פי "הרושם הכללי שיוצר מירקם הכתבה בעיני הקורא הסביר", כאשר ההנחה היא שהקורא הסביר אינו "מנתח ניתוח מדוקדק של כל אמרה ואמרה". אותו רושם כללי ייוצר אצל הקורא הסביר מניסוחה של האמרה, ממקומה בפרסום כולו וממבנה הפרסום בכללותו" (וראו הפסיקה הנזכרת שם).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 19170-11-24 בראשי נ' צרי

אני מסכים עם דבריו של בית המשפט קמא הנכבד בעניין זה (סעיף 17), לפיהם: "ייחוס "אמירה פדופילית" לתובע ובהמשך נאמר כי התנהלותו מקימה חשד ל"בעיה פדופילית" כל עוד לא הוכח ההפך מקימה בלב המאזין הסביר את [ה]רושם כי התובע הוא פדופיל [אן] הוא למצער חשוד כבעלת הפרעה של פדופיליה כל עוד לא הוכח היפוכו של דבר. ודוק. החשדת אדם בפדופיליה ובוודאי ייחוס פדופיליה לאדם, וודאי משגרת כלפיו מסר פוגעני ביותר".

לכן אני נוטה לדעה כי האדם הסביר יתרשם מהפרסום כי אין המדובר בהבעת דעה גרידא והדברים נחזים כתיאור עובדתי, ולכל הפחות מסקנה עובדתית העולה מהנסיבות. המערערת איננה טוענת שהדברים הללו הם אמת עובדתית, וכמובן שלא עומדת לה הגנת אמת בפרסום.

30. אולם, גם אם ניתן היה לראות בפרסום זה הבעת דעה, אינני סבור שפרסום זה היה ראוי להגנתו של סעיף 15(4) לחוק.

שנהר (עמ' 607-608): "פרסום עשוי לפגוע בשם הטוב ולא להיות אמת, או שלא ניתן להוכיח שהוא אמת, ועדיין להיות בעל ערך חברתי המצדיק את עשייתו בשל ניסוחו כ"דעה". הצידוקים שביסוד חופש הביטוי מצדיקים מתן אפשרות להביע הערכות ערכיות ("ראש העיר הוא ראש עיר גרוע") ואסתטיות ("השמלה של המעצבת לא יפה"), אף שלא ניתן לומר עליהן שהן "אמת". יש גם ערך חברתי בפרסום המציג טיעון עובדתי כמסקנה מעובדות אחרות, גם אם אמיתות המסקנה לא תוכח...

מנגד פרסומים המנוסחים כדעות עשויים לפגוע מאוד וללא הצדקה בשמו הטוב של אדם ובכבודו. יתרה מזאת, גם כאשר מציגים מצג עובדתי כמסקנה אפשרית גרידא, עלולה להיגרם פגיעה לא מוצדקת כאשר המצג כוזב בבירור, ואפשר היה לדעת זאת מראש ולפני הפרסום. המסקנה העולה מהשיקולים השונים היא שקיימת הצדקה לפטור מיוחד מחבות בגין פרסומים המנוסחים כדעות, אולם הצדקה זו אינה יכולה להתיר פרסום של כל דעה ללא הגבלה, ולפיכך האיזון בין השיקולים צריך להתוות לא רק התרה של פרסום דעות אלא גם את ההגבלות על פרסומן" (וראו הפסיקה הנזכרת שם).

בענייננו המדובר בהתבטאות בוטה ופוגענית מאוד. פדופיליה נחשבת לעבריינות מינית מהסוג הבזוי ביותר. ייחוס תכונה זו למשיב, ואפילו רמיזה על כך, ללא כל יסוד ובלי שהדבר היה נחוץ לביקורתה הלגיטימית של המערערת על אמירתו של המשיב, אינם יכולים להיחשב כהבעת דיעה לגיטימית.

פרסום זה ביזה את המשיב ללא כל יחס סביר לביקורת שהמערערת ביקשה להשמיע. לפיכך, פרסום זה אינו ראוי להגנת "הבעת דעה" לפי סעיף 15(4) לחוק.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 19170-11-24 בראשי נ' צרי

31. בשאלת זיהויו של המשיב, ששמו לא הוזכר במפורש בפרסום, עם הפרסום, אין לי אלא להסכים למסקנתו העובדתית של בית המשפט קמא, שקבע לאחר בחינת הראיות ושמיעת העדויות, כי **"בענייננו, יכול המאזין הסביר להבין מתוך לשון הפרסום ברדיו והנסיבות החיצוניות האופפות אותו כי הוא מתייחס לתובע, גם אם שמו אינו נזכר במפורש"** (סעיף 16 לפסק הדין). מלבד זאת, שזוהי מסקנה עובדתית, שערכאת הערעור לא תמהר להתערב בה, הרי שבמקרה דנן, הצדדים גם מנעו מערכאת הערעור לבחון את הפרסום במלואו. שכן, ניכר מקטע הפרסום שצוטט בפסק הדין (בסעיף 5) כי אין המדובר בפרסום המלא אלא בחלקו. קטע זה מתחיל במילים: **"אמירה פדופילית כזו..."** – איזו "כזו", האם אמירת המשיב שצוטטה קודם לכן ואולי אמירה אחרת? **"אותו אדם"** – מיהו "אותו אדם", האם אדם שהוזכר קודם לכן? אולי אדם אחר? ומיהו שנדרש לעבור את **"הבדיקה אם אין בהתנהלותו בעיה פדופילית"**? הפרסום במלואו לא צורף לנספחי כתבי הצדדים (כתב הערעור וכתב התשובה). ב"כ הצדדים נשאלו על כך. ב"כ המערערת אישר כי הפרסום במלואו לא צורף (עמ' 2). ב"כ המשיב לא ידע להסביר מדוע הפרסום במלואו לא הוגש לערכאת הערעור, למרות שלדבריו, **"השמע צורף לבית המשפט קמא"** (עמ' 4). בהתאם לתקנה 134(ב)(2) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018, על המערער לצרף לערעורו **"העתקי המסמכים שהמערער מבקש להסתמך עליהם שהוגשו והתקבלו כדין בערכאה הקודמת"**. הוראה דומה מופיעה בתקנה 140(א)(2) ביחס לצירופם של מסמכים לכתב התשובה. שני הצדדים לא טרחו, כאמור, לצרף את הפרסום במלואו. אולם, מחדל זה פועל לחובת המערערת, המבקשת לשכנע את ערכאת הערעור כי מסקנתו של בית המשפט קמא בפסק דינו בשאלה זו הינה מוטעית. משכך, אין לי אלא להישען על מסקנתו האמורה של בית המשפט קמא ביחס לזיהויו של המשיב בפרסום זה.

32. קבלת הערעור ביחס לפרסומים בפייסבוק ובטוויטר מביאה בהכרח להפחתת הסכום הכולל שבו חויבה המערערת. יחד עם זאת, משקלו של הפרסום ברדיו במידת הפגיעה במשיב גדול ממשקלם של שני הפרסומים האחרים. הסכום הכולל שנפסק לחובת המערערת היה 100,000 ₪ (פיצוי בסך 85,000 ₪ והוצאות בסך 15,000 ₪). בשקלי את האמור, אני סבור שיש להפחית מהסכום הכולל האמור סכום כולל של 40,000 ₪.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 19170-11-24 בראשי נ' צרי

תוצאה

33. הערעור מתקבל חלקית, באופן שמתקבלת הגנת המערערת ביחס לפרסומים בפייסבוק ובטוויטר.
הערעור ביחס לפרסום ברדיו נדחה.
מהסכום הכולל שנפסק בפסק דינו של בית המשפט קמא יופחת סכום של 40,000 ₪.
מאחר שלדברי ב"כ המערערת מלוא הסכום שנפסק כבר שולם, על המשיב להשיב סכום של 40,000 ₪ למערערת בתוך 30 יום מיום מתן פסק הדין בערעור (ימי הפגרה במניין).
לאחר מכן יוספו לסכום זה הפרשי הצמדה וריבית כחוק.
בערעור אין צו להוצאות.
המזכירות תשיב למערערת, באמצעות ב"כ, את העירבון.

ניתן היום, ג' אב תשפ"ה, 28 יולי 2025, בהעדר הצדדים.

יונה אטדגי, שופט

